ŽENSKÁ HLÍDKA

Pořadatelka M. Burešová

V PŘÍRODĚ.

Vítězslav Hálek.

Kdo to nevíš, co z nás zbude,
až se věky k věkům uloží,
sáhni v hrob a hrstka prachu
nad proroky vše ti doloží.

Co jsme všecka pokolení?
Málo víc než oka mrknutí —
jedno vstává, druhé stojí
a to třetí má se k usnutí.

Co za námi, tma a prázdno,
dusná síň po plesu probdělém,
jen ta bledá upomínka
víc než nemeteným popelem.

A co po nás, nechť se pravnuk
zeptá hrobů v příštím století:
co tam mimo popel najde,
ať to zase v život posvětí.

KDE DOMOV MŮJ?

Kde domov můj? Tuto píseň může zpívati již teď mnoho ubožáků, kteří byli ze svých domovů vypuzeni, tak že jenom životem vyvázli tam, kde zuří krutá válka.

A zároveň mohou si i naši krajané v drahé české vlasti ne s nadšením, ale s bolestí zanotovati krásnou hymnu "Kde domov můj?" — neboť jest toto doba kritická pro všechny menší národy súčastněné ve válce přítomné, a tož i pro náš český národ, který již tolik musel vytrpěti a snad se osud jeho ještě zhorší. Myšlénka tato jest přímo ohromující, však dokud se nedostaví hrozná skutečnost, mějmež naději, že se vše obrátí k lepšímu! Přáním nás všech jest to, by onomu hroznému divadlu již bylo brzo konce, nežli padne ještě více obětí v této krvavé seči. Ubohý lid, ubohý národ, který jest nucen ku činům také nelidskosti jako jest vraždění chladnokrevné a bez jakékoliv příčiny a bez naděje na úspěšný výsledek! Český národ je podoben četné rodině, jíž zemřela matka i otec a dítky ostaly osiřelé a neví, kde se octnou, kdo si je přivlastní a jak s nimi bude naloženo.

* * *

My, již zrodili jsme se zde, v této zemi volnosti, nemáme ani ponětí, jak těžce musí zkoušeti ten, jenž nad sebou má stále železnou ruku nadvládce! Pravda, že i my zde jsme povinni ctíti vyšší moc, zákony, ale co jsou zákony oproti takovéto velmoci, o které nesmí člověk projeviti své dobrozdání, by nebyl za to trestán! A jak vážíme si my málo této výhody, svědčí často to, že upíráme jeden druhému práva a to za okolností přímo takových, které nám neslouží ku cti. A tam, kde bychom měli zasáhnouti ku chránění zákonů a institucí této země, stáváme se netečnými.

Marie Hurtová, North Bend, Neb. — Ctěná paní pořadatelko! Odpusťte, že se osměluji též v kruh dopisovatelek do "Ž. H." vstoupit a žádám Vás tudíž, byste byla tak laskava a tyto verše mezi ostatní vřadila.

NA STRÁŽI.

Sto kroků od hranic Srbska
schován za pahorek nízký,
na stráži stojí tam vojáček
z Moravy z horské vísky.

O pušku opřen, vzpomíná,
(slzy se derou skrz řasy)
na hory, na druhy, na děvče,
doma co dělají asi?

Ach, synku, na horách smutno je
Moravy upír nás dáví —
což pak ti nikdo tam v cizinu
z domova neposlal zprávy!

Tatíček za stavem netká už
a sotva tkáti víc bude —
jednoho rána mu vyrazil z úst
proud krve teplé a rudé.

Bratra ti zasypal kamený lom,
(rodná ves ozvěnou ještě se
třese),
druhého zastřelil kníže pán,
že prý mu pytlačil v lese!

Děvče tvé, chudého sirotka,
jako květ rudého máku,
znásilnil na poli panský dráb —
vrhlo se pod kola vlaku.

Co dělá matička, zdravá-li?
(ret se mi bolestí křiví),
říkají, že prý se zbláznila —
žebrotou po vsích se živí!

Chatu vám prodali od soudu
na daně, synku můj zlatý,
koupil ji bohatý Berger — žid,
kořalnu udělal z chaty.

Neskřípej zuby a nemrač se,
vztek kypí, duši rve, pomsta tě
pálí?
Kdyby tě na zámku slyšeli,
ještě by se smáli, smáli.

Tichý buď! Pušku v líc a pozor
dej,
tak, jak to předpisy velí —
chvíli dokončíš román z hor,
synku můj, krví svou celý!

Libuše Bartoš-Murphyová, Hot Springs, So. Dak., 12. ledna 1915. — Ctěná pořadatelko! Musím opět napsat pár řádků do naší milé "Hlídky", kterou tak ráda čtu. Prvně přeji všem čtenářkám a čtenářům veselý a šťastný nový rok, aby ve všem, co si přejete, vám bylo vyhověno. Počasí tu nyní máme krásné jako z jara. V prosinci jsme měli dva týdny velké zimy a dost sněhu, ale od té doby je hezky. Slunce svítí každý den a je teplo, tak že není potřeba ani kabát odpoledne. Vánoce jsme měli krásné a Santa Claus nám hodně nadělil. Měli jsme stromeček pro naši Blaženku a ta měla velkou radost. Jedna moje přítelkyně, Miss Evans, odejela do Wilson, Kans., kde jest zaměstnána jako ošetřovatelka v nemocnici. Nařídila jsem jí, když jela, aby vyhledala moji přítelkyni a spolužákyni Zdeňku Černých. Milá Zdeňko, často si na tebe vzpomínám a na ty staré časy v Linwood, Nebr., kde jsme spolu chodily do školy. Minulý měsíc 16. tu měli program od U. S. W. V. a žádali mne, abych též účinkovala při zpěvu. Zazpívala jsem tedy jednu anglickou píseň a "Kde domov můj?" Byla jim česká píseň vzácná, neb myslím, že já jsem jediná Češka v této osadě. Velmi ráda bych se sešla s Čechem a pohovořila si, ale myslím, že musím počkat, až zase přijedu domů. Tatínek napsal též dopis do "Hlídky", aby vám vypodobnil Tetu Vítámvásovou. Nevěřte tomu o té bradavičce, neb já tetu též znám hodně dlouho a nepamatuji se, že by kdy jakou měla. Teta je hodná duše a každý, kdo ji zná, ji má moc rád. Náš tatínek si rád zašpásuje, ale někdy nepoví pravdy. Nyní tu není moc veselo, ale jak zase nastane jaro, budou se sem sypat ze všech stran lidé, kteří mají hodně peněz a ničeho na práci. Jak slyším, po celé Americe je nouze o práci. Tady též bylo propuštěno hodně lidí, že není dosti práce pro ně a žádné peníze na plat. Končím svůj dopis se srdečným pozdravem na všecky čtenáře a čtenářky!

Milá Libuško! Těší mne, že jste si na nás zase vzpomněla s dopisem a též bude zajímati od Vás zpráva široký kruh spolusester od spolku a všechny přátele. Jen přijďte častěji mezi nás, bude nám veseleji. Pořadatelka.

Marie Malá, South Bruno, Nebr. Ct. redakce, vážená pořadatelko a čtenáři přijměte ode mne srdečný pozdrav! Přišla jsem přát vám šťastný a veselý nový rok. — Co minulý dal, to víme, ale co příští dá, to jest záhadou a jest tak zajisté lépe, neboť všeho štěstí je tak málo a běd a strastí tolik, že kdyby to mnohý věděl, co ho čeká, sáhl by si na život. Však doufejme, že budeme šťastnější a spokojenější než v roce minulém a čeho jsme nedosáhli v minulém, že toho dosáhneme v tomto roce; to tiž tu spokojenost a zdraví, které je tím největším bohatstvím. Kolik ale jich mezi námi, abychom řekly, já jsem byla po celý rok spokojena! Těch je asi velmi málo. O, jak ten čas rychle utíká a s ním i naše léta! Milé družky, nikdy v mládí ten čas tak neutíkal, jako nyní v stáří. Teprve nyní vidíme, že ten svět jest přece jen krásný i s těmi jeho svízeli. O jak nerad každý stařec i stařena se s ním loučí, proto že mu k stáru teprve začínají porozumívat. Ctěná redakci, vážené pořadatelce, přeji svatou s námi trpělivost a hodně nových odběratelů, dětnému lidu, aby měli o polovic živobytí lacinější a mzdu jednou o tolik větší. Farmařům, aby jim pšenice sypala 50 bušlů po akru; boháčům, aby se jim ty naplněné měšce hodně často protrhly a vždy aby padly do klína chudým. Ovšem, vy víte, že se toto moje přání nikdy nesplní, ale kdyby se přece nějaký zázrak stal, věřte, že přála bych to všem ze srdce. Dítkám, aby se vespolek milovaly a rodiče ctily a poslouchaly; manželům všeho dobrého hojnost a až do hrobu svatou svornost a pak mládencům a pannám, aby se tento masopust hleděli dostat pod čepec a jestli ne, tak ty starší panny na ocet zůstat nemohou, byl by hořký, tak musí zůstat na karazín a ty mladší panny půjdou do předpekel vázat písek do otýpek a mládenci budou platit velké daně a jestli to ještě nepomůže, tak musejí jít do polepšovny a tam musí tlouct kámen na šutr a těm za mořem, aby už byl té hrozné válce konec a ti, co jsou jí vinni, aby už jim ti raci ty krky užrali. Jeden pán píše, že by se rád dostal pod čepec a prosí, aby mu některá stará čtenářka pověděla, jak má najít to šťastné manželství. — No, já už jsem hodně stará — 7 křížků na zádech, ale ještě čtu a píšu bez brejlí. Tak, ctěný pane, k tomu musí být obapolné důvěry, upřímné lásky a snahy a pak sdostatek vytrvalé dobré vůle; rozhárané manželství má být každému výstrahou, aby se ho chránil. Nevěřte, že jest to vždy vinou jednotlivce; věřte, že je velmi často vina obapolná. Tam, kde jeden hledí všechnu starost uvaliti na bedra druhého, tam též nemá stánek to krásné, čisté a posvátné slovo — láska, jejíž význam oceniti může jen ten, kdo ji poznal; kde vládne nesvornost, tam se láska nadobro udusí. Věřte, že všechny ženy nejsou špatné, jako nejsou zase všichni muži dobří; u některých žen je ta chyba, že mají málo pevné vůle. Také prý se slečny vdávají, aby si ode všeho odpočaly a manžel že se musí o vše postarat a že budou jako pták v povětří. Och, ctěný pane, povězte, jak je to možno, vždyť hlavně na ženu doléhá tolik zodpovědnosti, že jest to přímým bláznovstvím vstupovat v manželství s takovou myšlenkou. Ať věří každá žena i slečna, že v každém spořádaném manželství muž je hlava a žena pak duší rodiny, neboť kolem té se otáčí celý ten rodinný svět. Proto kdo chceš míti šťastné manželství, hledej prvně lásku a dobré srdce, to je korunou lidského štěstí. Tak ctění manželé a hoši, nenechte se ovládat tomu proklatému demonu ďáblovu nápoji; to hrozné slovo — kořalka, ta tisíce manželství rozvede, co natropí hříchů a soužení. Tak se podle toho všicci řiďte a jistě budete míti šťastné manželství a řeknete — ta baba měla přece jenom pravdu! Ach, to štěstí a láska to jsou dvě osudná slova, každý po nich touží. Mnohý je hledá příliš v dálce nedozírné, ač by mohl pouze pravicí vztáhnouti a ta něžná květinka by byla jeho. O, jak málo sobě rozumíme, zlato je všem krásné, ale studené a nedovede rozehřáti v duši lidské ten blahý pocit; na věčné časy zatvrzuje duši lidskou k lepšímu citu a proto je tak málo lásky mezi boháči. Řekněte mi, že to není pravda! Počasí máme překrásné, v prosinci napadlo hodně sněhu, jezdilo se na saních až do nového roku, pak přišla obleva. — Na tři krále pršelo a bylo po sněhu a teď máme pěkné jako s jara počasí, jen v noci málo mrzne. — Dobytek se pase, slepičky hodně nesou, vajíčka jsou za 25c. V loni byl překrásný rok, všeho se dost uvedlo a hodně vše platí. Teď jsou farmáři pány a měšťáci jsou chudáci. Ctěná pořadatelko, prosím, opravte mé chyby, neboť jsem s tou hroznou válkou rozčilena a povím vám, jak mně můj manžel šidí. Ráno jde na poštu, vezme Denní Hlasatel a v hospodě si celou válku přeříká a mně přinese jen román a denní zprávy. Z Katolíka a Pokroku též. Já jsem každý den přečtla všechno a ono mi to nedá spát, mám zlé sny každý den. V kostele mi to mate modlení, ježto je tam stále vidím umrzat, raněné bolestí a hladem umírat. Tak mi odpusťte, že musím takto psát! Starým se musí něco prominout. Tak s bohem, dobrou noc — již je 12. hodina duchů. S úctou pilná čtenářka "Pokroku."

Ctěná přítelkyně! Též i já Vám přeji stále zdraví a spokojenost v tomto novém roce a ještě několik těch křížků, když jste ještě tak čilá s tím sedmým; což jest vzácností, s kterou se nemůžeme my mladší honositi. Též srdečný dík za bylinky, dle nichž soudím, že milujete přírodu, tak jako lidstvo. Srdečně Vás zdraví Pořadatelka.

Fannie K. Klímová, Pilger, Neb. 21. ledna 1915. — Ctěná redakce Pokroku! Přiloženě zasílám své předplatné na oblíbený náš časopis "Pokrok" — to jest $1.50. — Zároveň při této příležitosti přikládám též několik řádek z mojí zkušenosti. Jednoho roku, právě v této roční době, stala se mi nehoda, že mi totiž při dojení do velké míry omrzly dva prsty. Tehdy ihned ponořila jsem ruku do studené vody, však to nijak nepomáhalo a tu mne napadla myšlénka, abych upotřebila octa a hle ten se okamžitě osvědčil. Kdyby se tudíž některému z laskavých čtenářů něco podobného přihodilo a některý úd omrzl, nechť s důvěrou použije octa, který okamžitě pomůže, alespoň mně platnou službu prokázal a úlevy poskytl. Moje čest paní pořadatelce, jakož srdečný pozdrav všem čtenářům.

Ctěná paní! — Srdečný dík za návod a bylo by jen záhodno, kdyby více našich žen podávalo své zkušenosti do veřejnosti, neboť tím jedna druhé by nemálo prospěla. Pořadatelka.

Františka Hendrychová, Graceville, Mont. — Přicházím opět s několika řádky. Dostali jsme totiž z Čech dopisy, jeden od mojí sestry a druhý od přítele, které vám zasílám, abyste, o čem víte, že by mohlo širší vrstvy čtenářstva zajímat, laskavě z dopisů vyjmuli a v Pokroku uveřejnili. Mysl moje stále dlí tam u mých drahých, ježto jsou též z rukou svých živi a, ačkoliv my zde také stále potřebujeme, přece bychom jim rádi nějaký ten dollar zaslali, což se stane, jakmile zjistíme, jakou cestou peníze možno do staré vlasti zaslati, abychom totiž byli ubezpečeni, že je adresát skutečně obdrží. Myslíme, že to není příliš jisté peníze posílat, ježto všecka psaní odtamtud dochází rozevřená i, když jsou registrovaná. Dnes se to počasí u nás jaksi mění a dost možná, že nám opět sníh napadne, což by nijak neškodilo, ba spíše pšenicím by to prospělo.

Třtice u Nové Strašecí, 6. prosince 1914. — Nejmilejší děti! — Nejprve od nás všech přijměte srdečné pozdravení. Psaní od Vás jsme obdrželi a velice obsahem jeho se potěšili. Dopis dle pošt. razítek byl 7 týdnů na cestě. Píšete, že stále vzpomínáte, jak se nám vede? Za mnoho to nestojí, neboť samá starost hlavy naše tíží, zvláště naše máti se sužuje. Kristina též běduje, neboť o svém manželi již 7 týdnů ničeho neví a proto velmi běduje. Kamarádi, kteří s ním byli při jedné setnině, všichni domů píší, že jsou v nemocnici, o Aloisovi však ani zmínky. Odtud jsou doma 4 ranění a jiní jsou též zajati. Všichni ranění budou o všem míti památku až do smrti. Dnes, co toto píši, jest u nás Mikulášská pouť; máme ji smutnou, ba i to počasí jaksi divně na to pohlíží — jest pod mraky a všude dosti bláta. Jindy těšívame se alespoň na divadlo, letos však se odevzdáváme pouze v smutné vzpomínky, takže ani na svátky se netěšíme, ježto vše jest příliš drahé a pak, kdo ví, aspoň jak řeči kolují, kde budeme. Vy píšete, jakou máte u vás v Americe následkem zdejší války drahotu. Co ale my zde máme říkat, když za kilo mouky musíme dát 34 kr., chleba stojí 30 kr. a k tomu ještě jaký? Víte-li, jak se pekly kynuté vdolky, tak ten chleba asi vyhlíží a máme za něj platit 30 kr. a tu ještě říkají, že ani takový nebudem moci koupit, ježto nebudou prý míti z čeho péci. Petrolej nebude též prý k dostání. Je to zde velmi smutné živobytí, poněvadž jdeme ze starosti do starosti. Ba ani ve snu nemáme pokoje a i tenkrát všechno se s námi nějak divě točí. Píšeš, že by's to nepřežila, kdybys tady byla. Věř, milá sestřičko, třeba že máš svého Václava nevýslovně ráda, přece by's tomu přivykla a otupěla by jsi právě tak, jako každá jiná. — Mají zde šest až sedm a více dětí a musejí ta muka zajisté dost veliká přetrpěti. Někteří ovšem z toho sešlili, jako na příklad od nás Valenta, ten měl Poláčku a ta nyní sešílela — bydleli na severu. V jiných případech někteří svobodní dávají se zase před smrtí oddat. Snoubenka jede za svým vyvoleným do nemocnice a často bývá ženou pouze několik jen minut. Co tomu by's říkala? Poznání, že přece jevíte o nás starosti, nás těší a mysl naši jaksi uspokojuje. O uhlí říkají, že nebude a též i dříví jsme nemohli dostat. Psaní píši o pouti, kdy ale vy je tam budete čísti, když od Vás psaní k nám šlo 7 týdnů? Kdybyste tak viděli, jak dnes, v pondělí, musel každý odvést "eráru" jistou část obilí. Někteří domkáři nosili to na zádech. Člověku při pohledu na ně, s jakou poslušností a pokorou každý s tím šel, srdce lítostí se svíralo. Museli též udat, mnoho-li má který hovězího dobytka, který si asi též vezmou, kdykoliv budou chtít. Koně používají pro válečné účele od začátku války a z těch někteří jsou zabiti nebo zdechli, lidé však, kteří s nimi jeli, jsou tam posud již od 15. srpna. Přejeme vám šťastné a radostné svátky a loučíme se s vámi, ježto nevíme, jak to s námi dopadne! Vaše matka a sestra Aloisie.

Třtice, Čechy. — Drazí přátelé! Srdečně vás pozdravuji a v duchu líbám, zvláště ty vaše milé dítky! Jsem velice potěšen, že jste sobě opět na mne vzpomenuli a to v takové roztoužené době, které jsme se zde museli dočkat. Ani uvěřit nemůžete, co všecko se tu musí zažít; co soužení člověk vidí a také stejně s každým cítí, tak jako by své vlastní tam měl. Ale, jak rád nyní jsem, nemohu vám ani vypovědět, že ty mé syny mám v Americe — Bohumil, jak se dozvídám, prodal svoji farmu a odstěhuje se do Chicaga. Jediné všichni litujeme toho, jak jsme chybili, když jste nás tehdy vybízeli — jen abychom do Ameriky přijeli, neboť nyní teprvé vidíme, jak bídnými otroky zde jsme, ježto ani ve své vlasti nedovedeme se udržet. Jsme zbaveni nyní všech práv a vší naděje v budoucnost a s hrůzou vzpomínáme dalšího i snad to, že český národ náš úplně zanikne, pakli nás totiž nějaká vyšší moc nezachrání a nevymaní. Měli byste nyní slyšet, jak se zdejší lid modlí za to, aby už toho konec byl. Jak dojemně to působí, když v kostelích se ozývá stará česká ku sv. Václavovi píseň — 'nedej zahynouti nám . . .' Jak to každého rozlítostní a což pak když vidíte tolik těch zmrzačených lidí; považte nyní, kdy začínají ty zimy, co to je za zkoušku a také již jich přivezli vlaky s umrzlýma nohama, tak že, když jim boty stahovali, i s masem dolů je strhli, že holá kosť vyčnívala. Nyní tedy boty rozřezávají, by hrůzou nesešíleli i takoví lidi a lékaři otrlí, či bezcitní si zaplakali. — Byl jsem v Praze u dcery a tak jsem tam mnohé viděl a slyšel. Není však možno o dalším se rozepisovat, ježto každé psaní se zde přísně pročítá a otevírá se i od Vás, když nám sem přijde. Vše se nám dělá co "nejlepšího," ba vnucují i oslavy za vítězství Bělehradu. — Milá jest mi vaše vzpomínka a přeji Vám zdaru na vaší farmě. — Lituji ještě posud, že jsem rozmlouval a neradil a sám též nejel do Ameriky. Mého života nebude třeba již na dlouho, avšak než v té hrůze tady a v té nespravedlnosti raději to vůbec nevidět. Nevím kdy toto obdržíte, když nyní ti jde kdo ví kudy; beztoho se z toho mnoho nepotěšíte, když slyšíte, jaká drahota je zde a posledně i hlad nastane a konečně snad nemoce nás zachvátí. Jsme povděčni za to, že jsme posud všichni zdrávi a totéž přeji i vám, třeba opožděno přání bude, ku svátkům to nejlepší; zajisté jste je měli pokojnější než my zde je mít budeme. Psáno o pouti sv. Mikulášské — vzpomínkou, kde se zpívalo: sv. Václave, nedej zahynouti nám, ni budoucím! Vás všechny zdraví Váš přítel.

Frances Otoupalíková, David City, Nebr. — Ctěná pořadatelko a milé družky, dovolte, bych Vám opět něco sdělila a myslím, že Vás to všechny bude zajímat. — **Můj koflík kávy!** Když mrzne, vítr fučí, meluzina kolem oken skučí a sníh při tom padá, ach, jak je při tom dobrá káva, v níž ale je obzvlášť také smetana. — Vemte si ku příkladu, jak to bývá, starších paní když sbor zasedává, aby při ní nebyla ta káva, prosím, jaká by to byla zábava, ale se smetanou. — Pěkně se jim sedí a povídá, vypravuje, co ví a umí která a tak je při kávě lepší zábava a zároveň lepší nálada, ale aby byla dobrá, musí být v ní smetana. Jak to bylo a dosud snad je, když se některý podnapije, černou kávu hned mu radí, co ve staré vlasti každý slyšel, dejte mu kávy, aby z rauše brzy vyšel. A vemte si zase ty bečláky, no, to byste je měli vidět, jak s fajfčikou v ústech je vidíte u kamen při kávě sedět, ale v té nemusí být ani smetana. Obzvlášť když se jich pár sejde, baví se, každý kávu pije a ne který ukuchtil a v besídce našel sobě, pěkně švarně vypravuje a jak jim šmakuje, ať v ní není smetana. — Věřím, že nad kávu lepšího není, když vítr fučí, okna zamrzají, ach, jak se staré babičky při dobré kávě rozhřívají, zase v létě, když vás žízeň trápí, nic vám žízeň neuhasí, jako dobrá káva a musí být v ní smetana. Doktoři a professoři, kávu vyzkoumali již, hned účinky toho zvíš, šest studentů na lékařské kolleji, kteří byli zdraví normálního, každý den byli pozorováni, je-li v kávě pití něco škodlivého. A výsledek toho byl, ten kdo kávu pil, ledviny byly sesíleny a celý system k činnosti povzbuzený, proto drazí, nedělejte si vrtochy a pijte dále stále kávu, neb ona dodává vám i krásu. Věřím tomu, neb má panímáma mně vždy stále říkávala, že prý jsem jen proto hezká byla, že jsem hodně kávy pila a proto se jejímu synu líbila. Ale teď že mně bude vařit brambory a to vždy k snídani na vzdory, jak to ve staré vlasti bývalo, na místo kávy brambory. A pak my nevěsty jsme pěkně musely poslouchat a co panímáma uvařila, hezky papat, ale časy se mění, má milá panímáma se odstěhovala a u mne opět káva panovala. Při čtení se hezky káva pije, při psaní vám dobrou náladu dá, ale aby dobrá byla, musí být v ní smetana. Proto všichni kávu pijte a dobře se při ní mějte.

Kokosové čtverečky.

Dej do mísky dva koflíky cukru s půl koflíkem smetany a jeden koflík strouhaného kokosového ořechu, když to zhoustne, přilej velkou lžíci másla a citronového výtažku (Lemon extract), pomaž plech máslem, vlej to do něho a když to schladne, rozkrájej na malé čtverečky.

Buďte svěží a mladí.

A proč ne? Celý svět nás mrzí a nic nás netěší, pakli nám totiž něco schází. A proč zase churavět, když je pomoc? Užívejte můj kořínkový prášek pro žaludek, který nikde jinde není k dostání a přesvědčíte se, že je to osvěžující prášek — udělá vás svěží, mladší a na svět budete s radostí pohlížet.

MŮJ BALSÁM

jest upraven z těch nejlepších kořínků, jež hojí plíce, začátek souchotin, jistě vyhojí kašel, pálení na prsou chladí a plíce hojí. Zkuste, kdož trpíte tou zlou nemocí, mé thé a plicní balsám; mám tisíce poděkování za uzdravení z těch hrozných nemocí.

Přeje si to mít uveřejněné.

Vážená paní Otoupalíková! Gaines, Mich.

Především přijměte můj srdečný pozdrav a též Vám musím poděkovat za Vaše thé, které mně pomohlo; chodila jsem k lékaři a mnoho peněz dala jsem za léky, které mi ale nepomohly, až když ondyno mně přišly noviny, v nichž jsem se dočetla, jak Vám lidé děkují za uzdravení. Ihned jsem Vám dopsala a nezklamala jsem se a odporučuji tudíž všem Vaše plicní thé; Vám pak přeji vše dobré, abyste nadále nebohým trpícím pomáhala.

Vaše přítelkyně Apolena Valášková.

Takovýchto poděkování mám tisíce! — Pište přímo na mne.

Mrs. Frances Otoupalík,

SAMA-VYRABITELKA David City, Nebraska